

ne coûte que la tête!" De hoon is even kras als verre strekkend, de gansche demagogie is aangevallen, en de aanval komt van onverdachte zijde, want deze teekenaar is nooit anders dan democratisch in zijn gevoelens en meeningen.

Doch het is niet vaak, dat wij hem zulke onderwerpen zien behandelen. Meestal is het de liefdes-idylle naar bohème-trant, de idylle van de liefde, die kind van Bohème is en geen wetten kent. En men denke niet

aan de sociale zijde van het van ouds bekende vraagstuk. Willette houdt er zich weinig mee op. Hij geniet. Zijn personages zijn altijd jong, altijd aardig, altijd beminnelijk. Wie neemt het zijn Pierrot, dien fijnen droomer, „übersinnlicher, sinnlicher Freier", kwalijk, dat hij die kinderlijke, geestige, liefvallige wezentjes aanbidt? Welk een operette-wereld is dit! Het luchtig-lieve, opwekkende wijsje weerklinkt er overal. De onverwachtheden, zooals slechts de dartele geest ze vindt, wisselen elkaar af. Hier springt Pierrot, een oolijke, amoureuze schim, ten grave uit

om zijn liefde nog eens te kussen, dat een zonderling décolletté van rouwkleeren draagt, een fantasie, die in de beschrijving profaan lijkt, doch slechts speelsch en grillig is; ginds is, op een van de luttele politieke prenten, Germanië voorgesteld in een balletteuzeschermkostuum, geïnspireerd op zeer gewaagde danseressen-caprices. Even fijn zijn die kleine geschiedenissen, met amortjes en meisjes en paljassen, die luchtige fabels van zijn eigen vinding. Hoe smakelijk is dit alles; hoe dolzinnig, uitgelaten, onvoegzaam, en toch, hoe

smakelijk! De onoverwinnelijke opgewektheid, ziedaar de eigenschap, die van dit werk vol schaamteloze fantasie zoo iets kostelijks maakt. Welk een genot heeft hij in alle leven, in zon, in licht. Welk een vreugde schept hij in de vreugde! Hier is de ware schalkheid, de gewetenlooze, maar ook onbedorvene! Zie hoe geestig, hoe aardig, en met hoeveel liefde hij kinderen teekent! En hoe hij juicht om de liefdesavonturen van die kinderen, gewetenloos en onbedorven,

schalksch als hij, zijn meisjes van plezier! Welk een gezonde koketterie ligt in haar houdingen, gestes, en sans-gêne. Hoe smaakvol, geestig en verleidelijk teekent hij een beentje, een armpje, een boezem. Het is een bepaald type, een waar type, dat hij teekent, hetzelfde, dat wij soms bij Forain vinden en bij Carlègle doch nauwelijks ergens buiten Parijs en buiten Parijsche kunst. Teer, ondeugend, gezond en verfijnd, zonder malice en zonder zorg. „Les petits oiseaux meurent les pattes en air". Supreme crânerie, eeuwige luchthartigheid, Willette en geen ander, Gavarni noch Watteau,

noch Grévin noch Fragonard is uw ware profeet! Zulk optimisme, op zoo speelsche en fraaie wijze geuit, kan men aanvaarden!

Maar deze profeet van de zinnelijkheid en blijhartigheid heeft zijn buien van pessimisme, van spleen. Noël heet een prent, waarop men het Jezus-kind in de kribbe ziet weenen. Een goede koe en een trouwhartige ezel zien nadenkend er op neer. „Pleure, Enfant-Dieu, pleure, . . . tu as trente-trois ans à vivre parmi les hommes!"

Hij is somtijds pessimistisch, geërgerd, ont-

JULES CHÉRET. „UNE PARISIENNE".